

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 14 stycznia 1936 r.
sygn. akt II 2039/35**

- 1) Jeżeli żadna ze stron nie podważa zasadności powództwa i jeżeli zasadność ta została prawomocnie przesądzona, to nie może podlegać dalszej dyskusji, a sporną może być wysokość należnego roszczenia.**
- 2) W przypadku dzieła sztuki, na którego wartość mają wpływ różne czynniki, często abstrakcyjne i nieuchwytnie, a nawet upodobania czysto osobiste, sprawa wymaga szczegółowego wyjaśnienia i wyczerpania całego będącego do dyspozycji materiału dowodowego, aby bieglemu dać substrat potrzebny do wydania opinii.**

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący	sędzia Sądu Najwyższego M. Stefko
sędziowie Sądu Najwyższego	dr M. Wawrzkowicz
	J. Żurawski

przy udziale protokolanta aplikanta sądowego P. Honigberg

na posiedzeniu jawnym dnia 14 stycznia 1936 r.

w sprawie Zofii Berowskiej powódki przeciw Franciszkowi Ksaweremu hr. Pusłowskiemu pozwanemu o zapłatę kwoty 5500 zł z.p.n.¹

po rozpoznaniu skargi kasacyjnej powódki na wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 czerwca 1935 r., sygn. akt II CA 462/35

- 1) zaskarżony wyrok w części zatwierdzającej ustęp II wyroku sądu pierwszej instancji uchyla,
- 2) sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w tym zakresie odsyła,
- 3) rozstrzygnięcie o wnioskach stron w sprawie kosztów postępowania kasacyjnego pozostawia temu sądowi.

Uzasadnienie

Skardze kasacyjnej opartej na podstawie z art. 426 § 2 k.p.c.² nie można odmówić słuszności.

Pozwany nie zaskarżył wyroku sądu pierwszej instancji, na podstawie którego powództwo zostało uznane w zasadzie za słuszne i na rzecz powódki kwotę 500 zł z.p.n. zasądzono, a więc należy się zgodzić z wywodami skargi kasacyjnej, że Sąd

¹ Znaczenie nieustalone.

² Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. – Kodeks Postępowania Cywilnego, Dz.U. 1930 nr 83 poz. 651.

Apelacyjny pogwałcił przepis art. 408 § 1 k.p.c., wdając się w rozpatrywanie pytania, czy roszczenie powódki co do samej zasady jest usprawiedliwione, zwłaszcza, że także powódka w tym kierunku żadnych wniosków nie postawiła w piśmie apelacyjnym. Zasada powództwa została zatem prawomocnie przesądzona i nie może podlegać dalszej dyskusji, a sporną jest tylko wysokość należnego roszczenia.

Jakkolwiek nie nasuwają się żadne wątpliwości co do kwalifikacji naukowych biegłego dr. Feliksa Kopery do wydania opinii w sprawach wchodzących w zakres malarstwa i wartości dzieł sztuki, to przecież nie można odmówić słuszności wywodom skargi kasacyjnej, że sądy niższej instancji pogwałciły przepisy art. 243, 404 i 417 k.p.c., jeżeli poza opinią powyższego biegłego nie dopuściły żadnych dowodów powołanych przez powódkę na stwierdzenie wartości znalezionej obrazu. W danym wypadku nie chodzi bowiem o przedmiot mający wartość obiegową, powszechnie znaną, lecz o dzieło sztuki, na wartość którego mają wpływ różne czynniki, często abstrakcyjne i nieuchwytne, a nawet upodobania czysto osobiste, a więc sprawa wymagała szczegółowego wyjaśnienia i wyczerpania całego do dyspozycji stojącego materiału dowodowego, aby biegłemu dać substrat do wydania opinii potrzebny. Z uwagi na to, tak przesłuchanie świadków dr. Juliusza Lea, który podał w czasopiśmie wartość znalezionej obrazu na 100.000 zł, jak świadka Stanisławy Sikorskiej i stron, mających stwierdzić, jaką cenę za powyższy obraz reflektanci na kupno tegoż obrazu ofiarowali, oraz przeprowadzenie dowodu z akt karnych III S 11/34, w których wartość obrazu była również poruszana, miało dla wyniku sporu istotne znaczenie i pominięcie tych dowodów stanowi pogwałcenie powołanych wyżej przepisów k.p.c., zwłaszcza, że powódka usprawiedliwiła, dlaczego dowód ze świadka Sikorskiej dopiero w przewodzie apelacyjnym przytoczyła.

W uwzględnieniu zatem skargi kasacyjnej opartej na przepisie art. 426 § 2 k.p.c. na zasadzie przepisów art. 437 k.p.c. Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w części oddalającej powództwo o zapłatę dalszej kwoty 5.000 zł i zwrócił sprawę Sądowi Apelacyjnemu w tym zakresie do ponownego rozpoznania po przeprowadzeniu wzmiankowanych wyżej dowodów i w miarę potrzeby po ponownym przesłuchaniu biegłego dr. Feliksa Kopery. Sąd Apelacyjny zechce również rozważyć, czy zajdzie potrzeba zażądania dodatkowej opinii od innych biegłych (art. 311 § 2 k.p.c.).

Orzeczenie o kosztach przewodu kasacyjnego polega na przepisach art. 109 § 2 k.p.c.

[Przywołane przepisy: art. 109 § 2, art. 243, art. 311 § 2, art. 404, art. 408 § 1, art. 417, art. 426 § 2, art. 437 k.p.c.]